

„NAROD KOJI SVOJU POVIJEST NE PAMTI, OSUDJEN JU JE PONAVLJATI!“

Postovani,

Hrvatski sabor je, potvrđujući smisao i sadržaj Rezolucije 1096. o uklanjanju naslijedja bivših komunističkih totalitarnih sustava Parlamentarne skupštine Vijeca Europe od 27. lipnja 1996. i Rezolucije 1481. o međunarodnoj osudi zločina totalitarnih komunističkih poredaka (rezima) Parlamentarne skupštine Vijeca Europe od 25. siječnja 2006., donio 30. lipnja 2006. Deklaraciju o osudi zločina pocinjenih tijekom totalitarnoga komunistickoga poretka u Hrvatskoj 1945-1990. godine, kojom:

- podsjeća hrvatsku javnost – s osjecajem iskrenoga zaljenja, pijeteta i sučuti prema svakoj i svim nevinim i nemocnim žrtvama jugoslavenskoga i hrvatskoga komunizma, na brojne zločine koji su u ime komunizma, klasne borbe i diktature proletarijata pocinjeni nad građanima danasne Republike Hrvatske i Hrvatima izvan Hrvatske, a zločini opravdavani u ime teorije klasne borbe i nacela diktature proletarijata. Tumacenje oba nacela ozakonila je „eliminaciju“ ljudi koji su smatrani opasnima za izgradnju novog društva i, kao takvih, neprijateljima totalitarnog komunistickog rezima;
- izrazava zabrinutost zbog cinjenice što se u hrvatskoj javnoj upravi i u nevladinim udruženjima, nalaze pojedinci koji su izravno sudjelovali u ugrovavanju ljudskih prava tijekom vladavine totalitarnog komunizma u Hrvatskoj;
- iskazujuci odlucnost uciniti sve kako se tragicna proslost zločina i teskih povreda ljudskih prava u vrijeme totalitarnih sustava ne bi nikad više ponovila; pa prihvacajući sadržaj ovih Rezolucija utvrđuje, da su svi komunistički rezimi bez iznimke bili oznaceni masovnim povredama ljudskih prava, ali da pad totalitarnih komunističkih rezima nije bio u svim slučajevima, pa ni u slučaju Republike Hrvatske, popraćen nacionalnim i/ili međunarodnim istragama zločina koje su ti rezimi pocinili. Dapace, pocinitelji tih zločina nisu izvedeni pred sud međunarodne zajednice, kao što je to bio slučaj sa stravincima zločinima koje je pocinio nacional-socijalizam. Kao posljedica toga vrlo je niska svijest javnosti bivših komunističkih država, pa i hrvatske javnosti, o zločinima pocinjenim od strane totalitarnih komunističkih rezima. Hrvatski sabor vjeruje, da žrtve zločina totalitarnih komunističkih rezima i njihove obitelji, zasluzuju sučut, razumijevanje i priznanje za svoje patnje. Hrvatski sabor podržava odluke Vijeca Europe da upravo ta institucija (Vijeca Europe) bude forum za raspravu i osudu zločina komunizma na međunarodnoj razini. Skoro sve bivse europske komunističke države sada su njezine članice i zaštita ljudskih prava i vladavina prava osnovne su vrijednosti za koje se zauzima Vijecu Europe. Istodobno, Hrvatski sabor smatra da on sam treba postati ključna nacionalna institucija za osudu zločina jugoslavenskog i hrvatskog totalitarnog komunizma te da se sustavnim istraživanjem povijesti tih zločina trebaju baviti znanstvene i pravosudne institucije.

Rezolucijom Europskog parlamenta o Europskoj savjeti i totalitarizmu od 02. travnja 2009., utvrđeno je:

- da ni jedno političko tijelo ili politička stranka nema monopol na tumacenje povijesti, takva tijela ili stranke ne mogu tvrditi da su objektivne;
- budući da politička tumacenja povijesnih cinjenica ne bi smjela biti nametnuta od strane vecinskih odluka parlamenta, budući parlament ne može donositi sudove o proslosti;
- budući da je dominantno povjesno iskustvo zapada nacizam, i budući da su države Srednje i Istočne Europe iskusile i komunizam i nacizam; budući da se razumijevanje mora pomoci u odnosu na dvojno naslijedstvo diktatura koje su ove države pretrpjele;
- budući da Europa ne će biti ujedinjena ako ne uspije stvoriti zajednicko glediste o svojoj povijesti, ako ne prepozna nacizam, staljinizam te fasističke i komunističke rezime kao zajednicku zlu ostavstину, te ako ne pokrene iskrenu i temeljitu rapsravu o njihovim zločinima u prošlom stoljeću;
- budući da je iz perspektive žrtve svejedno koji ih je rezim i iz kojih razloga lisio slobode, ili ih mucio i ubijao; pa se,
- odaje počast svim žrtvama totalitarnih i/ili nedemokratskih rezima u Europi, te odaje priznanje onima koji su se borili protiv tiranije i terora;

- naglasava vaznost odrzavanja sjecanja na prosllost jer bez istine o proslosti i sjecanja na zrtve ne moze doci do pomirbe; Europski parlament ponovno potvrduje svoju jedinstvenu osudu totalitarne vladavine koja se temelji na bilo kojoj ideologiji;
- naglasava se potreba da se dokumentacija i svjedocenja o zlocinima u turbulentnoj europskoj povijesti moraju podrzavati, jer ne moze doci do pomirbe bez sjecanja na zrtve;
- poziva se za uspostavu Platforme europske memorije i savjesti da se time osigura podrsku u uspostavi mreze i suradnje medju nacionalnim istrazivackim institutima koji su specijalizirani za podrucja povijesti totalitarizama, i dr.

Unatoc jasne medjunarodne obveze postovanja ovih medjunarodnih Rezolucija te Deklaracije Hrvatskog sabora, u Republici Hrvatskoj ponovno ozivljavaju ostaci osudjenog komunistickog rezima te suprotno zadanoj europskoj (medjunarodnoj) zadaci specijaliziranog znanstvenog pristupa utvrdjivanja povijesti, jaca pojave odrzavanja zlochinackom komunistickom ideologijom i rezimom nametnutog nam tumacenja povijesti, pace i daljinjeg politikantskog povjesnog revisionizma osudjenog zlochinackog totalitarnog sustava komunizma od strane pojedinaca koji su izravno sudjelovali u ugrozavanju ljudskih prava tijekom vladavine totalitarnog komunizma u Hrvatskoj, uz djelomicnu potporu hrvatskih drzavnih politickih struktura.

Tako primjerice, suprotno jasnom odredjenju usvojene Rezolucije Vijeca Europe o nuznosti revizije ideoloski nametnutog tumacenja povijesti i njezinog znanstvenog utvrđenja te odredjenja, da ni jedno politicko tijelo ili politicka stranka nema monopol na tumacenje povijesti jer takva tijela ili stranke ne mogu tvrditi da su objektivne, na proslotjednom obiljezavanju Dana Europe u Koncertnoj dvorani „Vatroslav Lisinski“, predsjednica Vlade Republike Hrvatske s politicke govornice javnosti porucuje, kako „ne ce dopustiti reviziju povijesti“!?

Istodobno, jedna od Rezolucijom i Deklaracijom identificiranih „pojedinaca koji su izravno sudjelovali u ugrozavanju ljudskih prava tijekom vladavine totalitarnog komunizma u Hrvatskoj“, gradjane koji u svom punom ustavnom pravu nazocnima dijele brosure s cinjenicnim navodima o dokazano pocinjenim komunistickim(partizanskim) zlocinima, po staroj zloj totalitarnoj i naravno, neuljudjenoj navici, javno naziva „huskacima koji klevecu da su antifasisti cinili zlocine kakve su cinili ustase“. Nevjesto neshvacajuci, da komunisticka revolucija sa svojim najsurovijim boljsevickim nacinima (metodama) osvajanja vlasti i borbe pa njezin kasniji totalitarni zlochinacki komunisticki rezim (diktatura), ne ostvaruju niti jedan bitan sastojak (element) antifašizma.

Spomenuta „pojedinka koja je izravno sudjelovala u ugrozavanju ljudskih prava tijekom vladavine totalitarnog komunizma u Hrvatskoj“, vec se prije otrilike dvije godine bila „proslavila“ svojom izjavom pri prijemu kod tadasnjeg predsjednika Republike Hrvatske Stipe Mesica zbog tada zapocetih istraznih radnji u svezi s pocinjenim komunisticko-partizanskim zlocinima, izjavivši tada, da istrazna postupanja hrvatske policije, njihove osumnjicene drugove antifasiste podsjecaju na ispitivanja ustaške policije! Na sveopce zaprepastenje i ushicenje Hrvata, a posebno svih prezivjelih pripadnika ustaskih i domobranskih postrojbi iz Drugog svjetskog rata i clanova njihovih obitelji, koji ni u snu nisu ocekivali, da ce docekati predivne rijeci rehabilitacije iz usta komunista, opravdano drzeci, da ako su vec tada u Drugom svjetskom ratu, policajci tadasnje Nezavisne drzave Hrvatske primjenjivali iste nacine (metode) i sredstva ispitivanja u istrazivanju pocinjenih kaznenih djela koja primjenjuje danasna hrvatska policija, da su Hrvati kao narod uistinu jedinstven, covjecnoscu vjerojatno najbogatiji i spoznajno najrazvijeniji svjetski narod.

Svjesna zabluda ovih toboznih „hrvatskih antifasista“, po kojoj bi gola cinjenica vodjenja rata izmedju dvaju najvecih zala proslog stoljeca, komunizma protiv nacizma/fasizma bila dovoljna za postignuce naravi antifasizma, puka je i prazna zelja, ugasena vec spomenutim medjunarodnim Rezolucijama koje su zločinstvo totalitarnog rezima komunizma osudile bez iznimke. Za razliku od slobodarstva antifasizma koje se u slobodnom dijelu Europe (Zapadu) ostvarivalo postovanjem svih osnovnih ljudskih, politickih, imovinskih i drugih prava, poput prava na zivot, slobodu misli, govora, politickog i drugog udruzivanja i politickog visestranacija, zastite privatnog vlasnistva, trzisnog natjecanja i dr., zlochinacki totalitarni rezim njihovog jugokomunizma s nespornim oblicjem snazne srpske sovinisticke hegemonije, zatirao je sva ta od uljudjene svjetske zajednice priznata i poznata ludska, imovinska, politicka i druga prava pojedinca i naroda.

I unatoc takvom duhovnom ozracju, u kojemu zlo, kao i inace „nema ni mjere ni dobrog ukusa“, nije moguce ne osupnuti se na danas primljenu vijest o najnovijem perverznom pokusaju

neokomunistickog politikantskog povijesnog revisionizma, izrazenog u najavljenom osnivanju saveza nekih nepoznatih braniteljskih udruga i Udruzenja spominjanih „antifasista“, poticatelj cega je Dr. Prodan! Poziv za osnivacki skup tog cudnog saveza,otkriva da je medju pozvanima i komunisticki partijski i visoki drzavni duznosnik(funkcionalar, kako bi njemu bilo draze) Ivan Fumic, dakle opet jedan od onih zbog kojih su Europska unija i Hrvatski sabor izrazili zabrinutost, „zbog cinjenice sto se u hrvatskoj javnoj upravi i u nevladinim udrugama, nalaze pojedinci koji su izravno sudjelovali u ugrozavanju ljudskih prava tijekom vladavine totalitarnog komunizma u Hrvatskoj“! Ovaj najnoviji pokusaj povijesnog revisionizma laznih „antifasista“ predstavlja, za njih do sada „najhrabriji“, a za hrvatski narod i hrvatsku drzavu, najopasniji pokusaj pretvorbe genocidnih mu osporavatelja, zatiraca i ugnjetavaca, u hrvatske rodobljube i domoljube!

Pokušaj kojim bi se, oni, koji su ubijali, zatirali i progonili sve sto je hrvatsko, od hrvatskih ljudi, narodnog imena, narodne pjesme, spomena postojanja slobodne hrvatske drzave, u Domovini i po svem svijetu po kojem su protjerali hrvatske lude, u cijelom razdoblju njihove borbe za vlast, posebno u trenutku osvajanja i uspostave vlasti pa sve do sloma njihovog zločinackog totalitarnog komunistickog sustava 1990., koji su izrucili hrvatski narod nenaoružan srpskim cetnickim hordama pod vecinom njihovim zločinackim komunistickim simbolom „crvenom zvjezdnom“, potom i nadalje tijekom ratnih godina 1991-1995. iskazivali svojom neskrivenom netreljivoscu prema hrvatskoj vojsci i hrvatskoj drzavi, pa bijesnim zahtijevima za progonom hrvatskih branitelja za nedjela pocinjena u obrani golog zivota i narodnog nam opstanka, uz istodobno bijesno protivljenje progonu i osudi komunistickih partizanskih zločina i zločinaca te uklanjanja njihovih zločinackih simbola s javnih prostora sve do danasnjih dana, „o vremenu, o obicaju“, iz njima znanih razloga sada htjeli proglašiti stvarateljima hrvatske drzave!

Da stupanj ovakve njihove svjesne i zle manipulacije bude jaci, za mjesto svojeg privatnog okupljanja u svrhu osnivanja privatne gradjanske udruge, „drugovi“ ciljano odredise prostor Ministarstva obrane Republike Hrvatske, kako bi takvoj svojoj zločinackoj namjeri dali ton institucionalno odnosno drzavno podrzanog cina. A za nadnevak osnutka svog povijesno laznog, ciljano reivisionistickog pa time i zločinackog saveza, odredise nadnevak 15. svibnja, dan kad hrvatski narod u tuzi i boli obiljezava najveće narodno stradanje u povijesti, biblijsko stradanje Hrvata, komunisticko-partizanski cetnikoliki pokolj hrvatskog naroda genocidnih razmjera i posljedica. Sve to unatoc usvojenim medjunarodnim Rezolucijama i Deklaraciji Hrvatskog sabora kojom su se izrazili osjecaji „iskrenoga zaljenja, pijeteta i sucuti prema svakoj i svim nevinim i nemocnim zrtvama jugoslavenskoga i hrvatskoga komunizma, za brojne zločine koji su u ime komunizma, klasne borbe i diktature proletarijata pocinjeni nad gradjanim danasne Republike Hrvatske i Hrvatima izvan Hrvatske“, i utvrđenju, „da zrtve zločina totalitarnih komunistickih rezima i njihove obitelji, zasluzuju sucut, razumijevanje i priznanje za svoje patnje“!

Dakle, tobognji hrvatski „antifasisti“ drzeci se svoje bizantinske poslovice „da su dobar i budala dva brata“, očevidno i nadalje misle, da su Hrvati glup narod koji nije sposoban shvatiti njihove namjere!

Nama se za upitati jedino, hocemo li sebi nakon Bleiburskog genocidnog pokolja 1945 i sljedećih godina pa onog drugog „tihog“ Bleiburga provedenog nasim prisilnim iseljavanjem iz Domovine, dopustiti i „treci Bleiburg“ u nekom novom obliku?

Kao mali podsjetnik na „slobodarski“ komunisticko-partizanski „hrvatski antifašizam“ s četničkim oblicjem, djelom i posljedicama, ovom pismu prilazem izvadak iz knjige svjedočanstva hrvatske mučenice Margaret Grahovac Siegrist „Koliko je daleko do nikada“- Hrvatski „križni put“ petogodišnje djevojčice od podravske slatine do Amerike 1944-1952., izdanje Hrvatski informativni centar, Zagreb, 2010.

Pitamo se, ima li ikakvog smisla ove slavitelje kom-partizanskog (cetnickog) pokreta i ove nove osnivace nekakvih „braniteljsko-antifašističkih saveza“ pitati za sram i savjest, ili bi povodom ovakvih pojava prema njima po službenoj dužnosti morala intervenirati nadlezna drzavna tijela!? Pitamo se takodjer, imaju li sto o ovom nečuvenom zločinackom revisionizmu, kao i o obozavanju totalitarnog komunistickog rezima i njegovih zločina zajedno s njihovim poglavicom, konačno nesto reci i nadlezna tijela Europske unije?

Željko Tomasevic

PETO POGLAVLJE

DOLAZAK KOLA IZ SLATINE

Potkraj lipnja 1944.

U našem selu tada nije bilo telefona. Zato, kad god se što pročulo, svi bi istrčali van da vide što se događa, a ni ja nisam bila iznimka u tome. Jednom takvom prilikom susjedi su zvali jedni druge da izađu van. Od Drage sam doznala da se jedan naš prijatelj vraćao kući iz Slatine. Bilo je neobično što se sve više ljudi skupljalo zbog jednog takvog uobičajenog događaja.

Stajali su ispred svojih domova, znatiželjni i smrknuti. Neki su točno znali što se dogodilo. Ostali su stajali šokirani i užasnuti. Drago i ja bili smo zbunjeni. Žene ispred nas pokušavale su zadržati suze, dok smo nas dvoje zabrinuto promatrali i čekali što će se dogoditi. Dok su se kola približavala, širila su se šaputanja o užasu. Žene su prekrivale usta maramama koje su nosile da se zaštite od sunca. Sama činjenica da su se naš susjed i njegov sin vraćali kući iz Slatine nije bila čudna, ali to nije bio običan dan.

Gledala sam kako se kola koja je vukao jedan konj sporo približavaju našoj kući s lijeve strane Ulice Matije Gupca. Bila sam tako mala da nisam mogla vidjeti unutrašnjost kola. Drago i ja, kao i nekoliko ostale djece brzo smo se popeli na ogradu kako bismo bolje vidjeli ovaj poseban događaj koji se odvijao pred našim očima. U kolima je sjedio najbolji prijatelj mog oca i susjed koji je živio

blizu naše kuće u Zaguzu blizu potoka. On je bio drag, dobar i marljiv čovjek, koji nije imao neprijatelje pa nije bilo neuobičajeno da zastane u našoj kući na čaši vina, nama djeci donese slatkiše iz trgovine ili samo pozdravi, prije nego pođe kući. Ali ovo čak ni nama nije bio uobičajen dan.

Lice mu je bilo smrknuto. Gledala sam ga kako polako prolazi pored naše kuće u tim starim kolima. Tamni pohabani šešir prekrivao mu je upale oči i lice. To je bilo neobično za čovjeka koji je volio piće i pjesmu. Dok su se kotači kotrljali po kamenju na ulici, nije gledao ni na jednu stranu, nije čak ni pozdravio sa 'Hvaljen Bog', svojim uobičajenim pozdravom. Trenutak prije nego je stigao do naše kuće, Drago je skočio s ograda i pitao je gosp. Jelića, koji je hodao uz kola veći dio puta, što se dogodilo. Zatim se vratio i rekao mi da je susjedov sin ubijen i da ga voze u stražnjem dijelu kola.

Kad mi je Drago to rekao, očekivala sam da će vidjeti potpuno odjevenu osobu kako leži u stražnjem dijelu kola. Gledala sam i gledala, ali nisam u kolima vidjela ništa osim slame i sirovog mesa na vrhu te puno krvi, nisam vidjela njegovog sina. Bila sam sigurna da se radi o šali jer nije bila rijetkost da netko da zaklati svinju kod mesara u Slatinici i zatim je prevezе kući. Ali gdje je njegov sin, a ovo nije bila svinja, mislila sam.

Premda nismo osobno bili pogodjeni ovim slučajem, ratni užasi polako su ostavljali neizbrisiv i nevidljiv trag na mome životu. Mama i baka radile su uobičajene poslove u stražnjem dijelu dvorišta i nisu znale što se događa na ulici, niti bi nam dopustile da idemo tamo da su znale čega smo bili svjedoci.

Te je večeri gosp. Jelić došao u našu kuću i rekao nam da su partizani prethodne noći došli u kuću našeg prijatelja te mu odveli sina na ispitivanje. Obećali su ocu da mu ne će nauditi. Čovjek je obilno platio partizanima da mu ne naude sinu i oni su ga uvjerili da mu je sin siguran u njihovim rukama. Mnogi članovi Komunističke partije bili su naši rođaci i susjedi koji su radili za miliciju i poznavali su sve u selu. Obećali su da će njegovog sina samo odvesti na ispitivanje te da se ne brine, jer će mu javiti kad završe, tako da može doći po njega.

Održali su obećanje – nisu ga ubili, ali su ga mučili cijelu noć. Naživo su mu gulili kožu s lica i cijelog tijela, a zatim su ga posipali solju. Ne znam kako je preživio tu paklenu noć, ali sljedećeg su jutra, dok je još bio živ, partizani pozvali oca da dođe po svoga sina. Pokazali su mu prostoriju u kojoj je bilo tijelo njegova sina. Kada je ušao, prostorija je bila uprljana krvlju po zidovima i podu. U sredini je bila stara, drvena klupa na kojoj su ispitivali. U kutu je ležalo golo tijelo, komad sirovog mesa koje se jedva pomicalo i preklinjalo da ga netko ubije. Bio je to njegov sin! Kada je video brutalno izmučeno i izobličeno tijelo svoga sina, otac je otrčao k tim luđacima i preklinjao ih da mu posude pištolj da bi mogao svoga sina riješiti tih muka. Bili su 'dobri prijatelji', pa su održali obećanje i nisu mu ubili sina. Učinio je to sam otac. Nakon što je pokopao sinovljevo tijelo, uzeo je pištolj i ubio se.

Uvijek me čudilo kako se dobro sjećam svoga ranog djetinjstva. Za mene nije bilo iznenađenje što je, kada sam se 1976. vratila u Sladojevce, izgledalo kao da nikad nisam ni otišla. Ništa se nije promijenilo u tom selu, osim mosta koji je spajao Sladojevce i Donje Meljane, koji su partizani bombardirali potkraj 1944. godine. Bila je to jedina promjena i napredak u mojim sjećanjima na mjesto u kome sam rođena.

TAMNE I ZLOKOBNE NOĆI 1944.

Rat je bio u punom zamahu te su i mladi i stari, ako su željeli sačuvati život, bezuvjetno morali služiti jednoj od zaraćenih strana. Mada je naše kućanstvo bilo hrvatsko, djedovo porijeklo i strah uzrokovali su da se moj djed Egenderfer i stric Mišo priključe Hrvatskim oružanim snagama. (Djed je bio u pedesetim godinama, a Mišo još mladić.) S obzirom da je u to vrijeme uvojačen, ocu nije mogao suditi civilni sud, te su ga privremeno pustili na dopust, da bi sredio svoje poslove kod kuće. Da bi izbjegao ustaški prijek i sud, djed je prijavio mog oca sa sobom te su se u proljeće 1944. sva trojica vratili kući.

Nisam znala je li ih baka očekivala baš te noći, ali sjećam se da je vani bilo mračno kad su se vratili. Baka je brzo navukla zastore da se s ulice ne bi ni nazirale njihove sjenke. Samo su mutno upaljene svijeće i odsjaj vatre iz naše peći osvjetljavali zidove. Pomogla sam Dragi pri nošenju cjepanica da se vatra ne bi ugasila i da voda u loncu na peći ostane vruća.

Sjećam se kako me te večeri začudilo neobično ponašanje članova moje obitelji. Instinkтивno sam znala da je odlazak mog oca uvod u još neobičnije i zlokobnije nadolazeće događaje. Zagonetka kakvu nikad do tada nisam vidjela ni osjetila, visjela je nad mnom dok sam gledala kako se svi žurno kupaju i presvlače. Nedvojbeno zbunjena, nervozno sam hodala po sobi, od oca do djeda, bojeći ih se pitati u kakvoj su to žurbi. Stajala sam ispred djeda, koji je tada sjedio iza vrata na maloj stolici nalijevo od moje sobe, i gledala ga kako pere noge i mijenja cipele. Osjećala sam se zanemareno i nesigurno pa sam bojažljivo otišla na suprotnu stranu sobe, do kreveta pored prozora i do oca, koji